

De feiten

Buys: Sauer S101 Forest XT
 Kaliber: .308 Win
 Kogel: Hornady, 165 grains GMX (loodvrij)
 Richtkijker: Leica ER I 2,5-10x42
 Verrekijker: Leica Geovid HD-R 8x42 (geïntegreerde afstandsmeter)
 Afstand hert: 151 meter
 Gewicht hert: 156 kilo ontweid
 Enden: 15
 Leeftijd: 7-8 jaar

KING OF THE HIGHLANDS

Tekst: Reinier Broeks
 Foto's: Charles Sainsbury-Plaice

Namens Waidmannsheil bezocht ik een leerzaam evenement in Schotland en doe hier mijn verslag. Het evenement duurde vier dagen. Naast de workshops en presentaties was er veel gelegenheid om met de producenten in gesprek te komen en om achter de commerciële voorkant te kijken. Mijn conclusie: stuk voor stuk bevlogen mensen die, naast uiteraard hun zakelijke motieven, er voor willen zorgen dat jagers betere jagers worden, succesvoller kunnen zijn.

Glenborrodale Castle is gebouwd in 1902 door de puissant rijke diamantmagnaat Charles Rudd (1844 – 1916). Aan het einde van zijn carrière trok hij zich terug op het Schotse schiereiland Ardnamurchan en bouwde daar twee 'optrekjes' waaronder het kasteel, voornamelijk bedoeld als gastenverblijf. Omdat Ardnamurchan nog steeds gezien wordt als het gebied in Schotland waar de sterkste herten vandaan komen, was en is het kasteel ook vaak in gebruik als zeer luxe jachthut.

Highland Stalking Event

Op deze wel heel bijzondere locatie hebben de fabrikanten Hornady (munitie), Leica Sports Optic (verrekijkers, richtkijkers) en Sauer (geweren) de handen ineen geslagen om hun producten en visies over het voetlicht te brengen. Ze wilden het selecte groepje journalisten vooral laten ervaren hoe het is om met hun producten te jagen. Journalisten uit de Verenigde Staten, Engeland, Spanje, Italië, Duitsland, Zweden en Nederland. Voor Nederland was Waidmannsheil uitgenodigd.

Het evenement duurde vier dagen. Naast de workshops en presentaties was er veel gelegenheid om met de producenten in gesprek te komen en om achter de commerciële voorkant te kijken. Mijn conclusie: stuk voor stuk bevlogen mensen die, naast uiteraard hun zakelijke motieven, er voor willen zorgen dat jagers betere jagers worden, succesvoller kunnen zijn.

We kruipen voorzichtig tussen de boompjes door naar beneden totdat Stevie halverwege halt houdt.

De uitrusting

Op de aankomstdag kijken we aan het eind van de middag een interessante presentatie van Hornady onder leiding van Jens 'Powder Pope' Tigges, over handmatig laden, meestal herladen genoemd. Herladen heeft in eerste instantie te maken met precisie. In tweede instantie met kosten. Precisie was waar het Joyce Hornady in 1949 om ging, toen hij zijn bedrijf begon: 'Ten bullets through one hole' was zijn motto.

De tweede dag staat hoofdzakelijk in het teken van het inschieten van je zelfgekozen buks. We kunnen kiezen uit varianten van de S101: Alaska, Scandic, Forest XT en Select. De S101 is een praktisch geweer met alle karakteristieken van een Sauer maar in een aantrekkelijke prijsklasse. De Duitse marktprijs is voor deze modellen €1.500,- tot €2.000,-. Op alle buksen is een Leica ER i 2,5 – 10 x 42 gemonteerd. Deze compacte en lichte richtkijker past prima bij de buks. Ik kies de Forrest XT, kaliber .308 Win, met kunststof kolf en 51 cm lange loop. De gekozen patroon voor de S101.308 Win is een Hornady, 165 grain GMX, het loodvrije alternatief voor Duitsland waar lood verboden is.

Regen

Vandaag, om 6.30 uur is het mijn beurt. Het regent zoals het alleen in Schotland kan regenen; een motregen waardoor je net niet heel nat wordt zolang je maar

blijft bewegen. Eerst even het team voorstellen. Mijn stalker heet Stevie, hij is van West Highland Hunting, de organisatie die ons begeleidt. Verder zitten er in mijn team Jens Ulrik Høgh en Charles Sainsbury-Plaice. Jens is journalist voor Mit Jagtblad, een Deens jachtblad en Charlie is mijn Engelse (hof)fotograaf. De regen is tot daar aan toe, maar de laaghangende bewolking voorspelt niet veel goeds. Vanaf het kasteel gaan we meteen het terrein in en na tien minuten rijden wachten we een kwartier op het wegtrekken van de bewolking. Stevie stapt uit om te bepalen wat de hoofdwindrichting is. Dat lukt steeds niet, want de wind blijft maar draaien.

Een interessante presentatie van Hornady.

Ezel? Paard? Koe? Hert?

We rijden tien minuten door naar onze volgende stopplaats. Op 150 meter, aan de rand van een heideveld lopen twee damherten en een heel licht, bijna grijs hert. Het lijkt een soort tussenvorm van damhart en edelhart. Met achter het gewei nog een paar extra stangen, bijna even lang als het gewei hoog is. Het ziet er een beetje raar uit. Het hele dier is sowieso een beetje vreemd. Jens Ulrik vertelt dat het een Père David's hert is. Rond 1900 in Groot-Brittannië geïntroduceerd als gehouden dier. Ontsnapt en uiteindelijk in Schotland beland. Op Ardnamurchan is het bejagen ervan voorbehouden aan de eigenaren van het Estate. De herkomst van het Père Davids hert is China en zijn naam dankt het aan Vader

David, een missionaris in China die het hert in 1866 voor het eerst beschreef.

Stalking, de bers

Stevie besluit terug te gaan naar de eerste stopplek. Hij weet inmiddels waar de wind hoofdzakelijk vandaan komt, zodat we tegen de wind in het terrein in kunnen bersen. Stevie voorop. Ik, Jens en Charlie er strak achteraan. In één lijn lopen is belangrijk, want dan zien dieren de groep als één geheel. We zijn nog geen vijf minuten onderweg als we op de kam van een heuvel twee herten zien. Een yearling en een tweede kop. Vlak daaronder staat een schaufler. Dit zijn volgens Stevie niet de herten waarvoor we gekomen zijn. Waarschijnlijk maken ze deel uit van een grotere groep, waar

mogelijk wel een kans bij zou zitten. Dit roedel is mogelijk al op weg naar een bos, oostelijk van waar wij ons bevinden. Stevie besluit om er helemaal omheen te lopen en ze de pas af te snijden. Nu niet meer strak achter elkaar, want in een hoger tempo zijn we over tientallen heuveltjes en door evenzoveel stroompjes richting het bos gelopen. Grote pollen gras met daarop her en der heide en andere struikjes. Wegzakkend in het veen, half omvallend en geen draad meer droog aan het lijf, bersen we op hoger gelegen terrein richting een naaldhoutbosje dat uitzicht geeft op een typisch Schots heideveld. We kruipen voorzichtig tussen de boompjes door naar beneden totdat Stevie halverwege halt houdt. Hij haalt zijn telescoop uit de koker en glijdt nog een stukje naar beneden. Ik kan nauwelijks door de takken op het veld kijken. Jens en Charlie zien nog minder. Stevie zakt steeds verder naar beneden en ik besluit hem heel langzaam te volgen. Op mijn rug glijd ik centimeter voor centimeter naar beneden, mijn buks schoon en heel proberen te houden. Steve is inmiddels helemaal onderaan beland en ik lig op de plek waar hij een kwartier eerder had gelegen.

The Monarch of the Glen

Vier prachtige edelherten lopen op een goeie 150 meter bij ons vandaan, op het veld. Ik kan het niet goed zien, want de takken belemmeren het uitzicht groten-deels. Een mooi moment om alles nog

De oever van Loch Sunart met uitzicht op het eiland Mull. Ongekend, wat een ligging! De mooiste schietbaan ter wereld.

even te controleren. De schiethouding uitproberen tegen een boom; het geweer ondersteunen met mijn linkerhand. Het geweer op een tak leggen, rechts van de boom. De linkerelleboog op mijn linkerknie en mijn rechterbovenarm tegen de boom. Ik heb zo'n beetje alles geprobeerd. De rode stip in de kijker geprobeerd op alle standen. En tussen-door steeds maar weer kijken naar de herten. Na een minuut of twintig maakt Stevie gebaren dat ik heel rustig verder naar beneden moet komen. Of ik het hert zie wat achter de tweede van links staat? "Die gaat het worden." Wat een imposant hert! Niet alleen het gewei, maar zijn hele voorkomen! Wat een knaap. In Schotland hebben ze het vaak over The Monarch of the Glen. Nou, dit was er één!

Stag down

Om een goede schietpositie te hebben, kruipen we door een beekje het veld in. We gaan achter en tussen een paar grote poller liggen. In het water. Steve legt de lege koker van zijn telescoop dwars neer zodat ik mijn buks er op kan leggen. Volledig opgaand in de omgeving maken we ons klaar voor het schot. Als enige van de vier edelherten staat mijn hert nog. Met de kop naar ons toe. Ik ben er klaar voor. Een paar stappen naar links of rechts, dan kan het schot er uit. Maar...ook mijn hert gaat liggen. Stevie vloekt. "Dit kan wel eens lang duren."

Snickers

En dat doet het inderdaad. Het duurt ruim een uur. Half in het water liggend, steeds klaar om tot actie over te gaan, voeren we hele gesprekken. Over zijn vierjarige

opleiding in Thurso. Over Yes or No in verband met de Schotse onafhankelijkheid. Over tradities zoals jachthoornblazen. Waarover al niet. Zo vertel ik Stevie dat vaak wanneer ik op de hoogzit zat en wat anders ging doen, bijvoorbeeld een sigaret opsteken, er juist dan wat gebeurde. Om te kijken of het werkte nam ik een Snickers. Of de duivel er mee speelde, maar het onwaarschijnlijke gebeurt vervolgens. Ik heb de eerste hap nauwelijks genomen of mijn hert staat op! Alleen mijn hert. Met de kop naar ons toe. Binnen een paar seconden een paar stappen naar rechts...en toen nog twee... "NOW!", fluistert Stevie. Het schot is eruit. Omdat de adrenaline mijn oren uitkomt, heb ik Stevie nauwelijks gehoord. Hij had al drie keer NOW! geroepen. "Ligt ie?", vraag ik. "Ja, want ik zie hem niet meer. Herladen." De andere herten zijn gaan staan en staren onze richting op. We moeten blijven liggen totdat ze naar het bos trekken. Weer wachten. Het is niet anders. Er mag geen enkele relatie zijn tussen het schot en de mens. Het wachten wordt beloond, want na een paar minuten gebeurt er iets bijzonders: een jonger hert opent de aanval op het dode hert! Hij gaat het gevecht aan zoals in een bronstgevecht. In vijf minuten tijd doet hij drie series aanvallen. Alsof hij

gewonnen heeft, gaat hij bij de andere herten staan. Inmiddels is Stevie ook gaan staan om de herten in beweging te krijgen; dat lukt echter nauwelijks. Pas een half uur na het schot mag ik opstaan en voegen lens en Charlie zich bij ons. De herten komen langzaam in beweging en lopen één voor één langs hun leider en brengen een soort eerbetoon door heel even stil te staan bij wat eens The Monarch of the Glen was.

De breuk

Dat Stevie van tradities houdt, wordt duidelijk als hij het hert the last bite geeft en mij de breuk, een takje bloeiende heide, overhandigt met een krachtig Waidmannsheil! Ik beloof Stevie plechtig dat we het hert zouden doodblazen op mijn wekelijks jachthoornblaasavond. Het dooddrinken doe ik met mijn vrienden. Want zonder vrienden geen jacht!

Oh ja, ik zou het bijna vergeten. Wat deze jacht helemaal bijzonder maakte, was dat ik de patroon zelf heb geladen. Meer daarover in de volgende Waidmannsheil.

Journalisten uit de Verenigde Staten, Engeland, Spanje, Italië, Duitsland, Zweden en Nederland. Voor Nederland was Waidmannsheil uitgenodigd.

HAENEL
Precisie gemaakt in Suhl, Duitsland

ALLES WAT EEN GEWEER NODIG HEEFT

Grendelkarabijn Jaeger 10:

- > Koudgehamerde loop en kamer met de beste oppervlakte behandeling voor vlot grendelen
- > 6 vergrendelingsnokken en openingshoek van 60°.
- > Trekker met Rückstecher
- > Afneembaar 3 schots magazijn
- > Universele montage basis
- > Ook leverbaar met synthetische kolf

JAEGER 10

RUAG Ammotec Benelux
www.ruag.be/ammotec